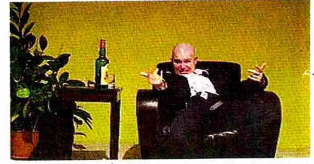




עבודה של מאשה זוסמן. נוכחות שובת לב



עבודה של ראובן ישראל. מיסול עצמאי



עבודה של עינת עמיר. עולם אינטנסיבי



עבודה של גיא זגורסקי. מודעות לבלוטות

תהיו בוגרים

תערוכת הגמר המעניינת בבצלאל מוכיחה שציור הוא מדיום שעדיין יכול לחדש. זאת של בוגרי המדרשה לאמנות, שם מסורת האנטי ציור עדיין מרחפת באוויר, מתמרקת בכמה עבודות מרשימות

שיפטייחושפני של האמנית נוצרת אני לוגיה ליחסי אמר צופה באשר הם. האמנות מתחננת ליחסים, לריאלוג, לאינטימיות. לקראת הסוף אמר הקול המוקלט: "את משחררת עכשיו, את יכולה ללכת".

בחדר סמוך מוקרנים שני סרטי וידאו נוספים של עמיר, מצוינים אף הם, משליי המסע אל גוף העבודה שלה, מעבירים את עולם הדרמטי והאינטנסיבי שלה.

וכמוכן, ישנן העבודות הבלוטות, המודעות לבלוטותן, עבודות שמתכוונות מראש להיות בלתי נשכחות. הכוונה לקרנף העי צום של גיא זגורסקי שמוטל על הצפה, מפוסל בקלקר וצבע בשחור, ומעליו קיר גבס נשקע שיוצר אשליה של פתחי אור שגבול עימ בעומק; הכוונה לקיר עץ ארוך של נעמה צבר, הכניי כולו ככלי נגינה ענקי; הכוונה לגדר אלפיטת מבריקה של מיהגד צבי, התקועה בין שני קירות. כשנים האחרונות יש נטייה במדרשה לצאת מתערוכות הגמר עם דימוי אחד שנוצר בוחרן, כשנה שעברה זה היה הג'פ הצבאי המוקטן של אורי ישראל, שעל ההגה שלו היה רכוב חייל וקול הצופר היה נהי. מכיוון שזאת כבר התניה מוסכמת, ייתכן שזה בדייק האות לכך שעבר ומנעם של הדימויים הבלתי

טיים הגדולים. בכל אופן, הדימויים שנשארו איתו היו דימויי וידאו: עמיר יושבת מול מצלמה שאינה זזה, ושורה במשך תשע וחצי דקות ארוכות מאור את "שישים וקורות" של זוהר אלברשטיין, ואריאלה פולטקין מנהלת שיחות בידידי עם משפחתה.

תערוכת בוגרים. בצלאל. הר הצופים ירושלים. עד 31.7

תערוכת בוגרים. המדרשה לאמנות, מכללת בר בור. עד 3.8

rutid@bezeqint.net

מעט מורים ציירים, חלקם מלמדים בבצ'ל. לאל. ייתכן שמסורת האנטי ציור של המי רדשה עדיין מרחפת באוויר. תקצר היריעה, כמוכן, וככל זאת, כמה אוכרום: תמונת המחור של שירה זלוור - תמונת מחור פיסולית של בנות עקיבא, יושבות ועומרות בשלוש שורות, מונחות כולן על שלחן, עשויות מגבס, לבושות תצאיות ארוכות וחולצות צבעוניות, עוני דות שרשרת מגן דויד וסמל בני עקיבא. האוהלים מבר מגבת לבן של אניטה אשי קר, עם כתובת מגוריה. בהקשר של שאקר מעניין לציין שבקרב הפתיחה של התערוכה כה הציגו שלוש סטודנטיות מיצגים, ואשי קר ביניהן. התחושה היא שבאחרונה קיימת הירדשות מחדש למיצגים כחלק משפת האמנות. רעות וזה, למשל, נוכחות בתערוכה שלה כל הזמן, כסוג של מפע מתמשך. את החדר שבו היא מציגה ננתה כמטבח, באופן למציאות עד אחרון הפרטים - ארונות, מקרר, שולחן בר ארוך עם כסאות. בין המקרר לשולחן היא רוקרת לעצמה, לצלילי מוזיקה הבוקעים מטייפ. היא רוקרת כמו אשה שרוקרת לברה בבית, ובכל זאת - וקוקה לקהל צופים.

גוף עבודה מרשים הוא זה של עינת עמיר. הצופה מוזמן להיכנס לחדרון קטן, ליתר דיוק, הצופה מוזמן להיכנס. על שלט קטן בכניסה כתוב: "היכנסו לבר. סגור את הדלת. לחצי Play". במשך קצת פחות משלוש דקות מוצאת עצמה הצופה עומדת בחלל חשוך. מתוך טייפ בוקע קולה של האני מנית מנהלת יחיה עם אשה אחרת, שיחת פיתוי וחשיפה. הצופה מוצאת עצמה בלתי ברייה בתור "האשה האחרת", זו שאוהבת מפתים ומשרלים, לכורה כמטיאציה אינטימית עד להיך, הופכת בעל כורחה לחלק מערכת יחסים. היופי והעוצמה של העבר מה הפשוטה הזאת הוא שמעבר לחיוב האני

ש, שזוכה למעמד של פסל בפני עצמה. גם במחלקה לצילום בבצלאל ישתחושה של התאוששות. אחרי תקופה שבה היה נרמה שהמחלקה משקפת באופן המובהק ביותר את רגעי השפל של הציילום - השפל שאחרי האגות הגדולה - אפשר לזהות עכ שיו התעדרות ורשה. בין 38 הבוגרים עדיין ישנם כאלה המציגים פרויקטים סטרי פחה, בעידום, בכך הווג וכדומה, אבל יותר ויותר פרויקטים לוקחים את הצילום למקר מות עקרוניים. בכניסה לתערוכה תלוי ציילום פנורמי ענקי על גבי קופסת אור של ירון לשם. זהו צילום של כפר ערבי, שגוראה כמו הרמיה ממוחשבת. מתברר שיש רבר כזה - כפר ערבי שנבנה במיוחד לאימונים של השב"כ. נגה נצר צילמה סדרת צילומים בכפרים פלסטיניים; איתן ינו הלביש את עצמו ואת בני משפחתו בכדרי חרדים ויצר פרויקט מעניין שמחקרים במישור האישי ביותר, אבל גם כזה החברתי; שי קציארי תלה סדרת פורטרטים לפלאה של סטודנטים ושל עובדי ביטחון באוניברסיטה. זהו צילום ישיר וחזיתי, ההרפסות כינוניות בגודלן ולא ממוסגרות, ושורת פרצופי הב' חורים מרתקת - כולם באותו גיל, אלה במר רים לבנים, עיניהם שחורה והתנובת "ביט חון" על רש הבגד, ואלה בכדרי הגיליים. והשאלות המתבקשות: האם ללא המדים אפשר להבחין בין סטודנט לבין שומר? האם אפשר לדמיין את חיינו באוהשותחתם ללא נוכחותם הגמורה של מאכסחים?

במקרה זה עבודות פיסול - פיסול עצמאי ולא בהכרח אובייקטים תלת ממדיים שהם חלק מהצבה. כאלה הן העבודות היפות של יונתן הירשפלד ושל ראובן ישראל, וכאלה הן העבודות הקט'נות של געם צוקר, שגוראות כמו מחוזה מר דעת אירונית לפיסול: פסלונים קטנים ממונחים על כנים עשויים גבס ופלטסטינה, בצבעוניות עזה, רכים, משעשעים וחרי שניים.

וכשיא הקצרנות: עבודות הווידאו המי רשימות של ערן עפרת ושל נועה גור והצי בה חמה ועדינה של נאי ספיר, שבנה מעין קליניקה של פסיכולוג. הצופה מוצא את עצמו יושב על כיסא המטופל ומתבונן במודלים ארכיכליים, ברישומי מכנים ביי רושלים ובתעודה מפוברקת של פסיכולוג על שמו של האמן. לא נעדרת קופסת הטיי קרימה וחדר תנית. כאילו עדיין יש

כמדי שנה ביולי, העיניים נשואות ליי רושלים (בצלאל) ולבית ברל (המדרשה): לאן נושבת הרוח, מי מוביל לאן, הברקות ותגליות. וגם, אם רוצים, מה מצב יחסי הכוחות המסורתיים בין שני המוסדות המ' רכויים לאמנות בארץ. בשנת ייסוס שלוש האחרונות התאפיינו תערוכות הבוגרים של המדרשה בבית ברל באדרגלין של אמר ביציה - מיצבים גדולים, שריינים של פיי סול, אנרגיה של כוכבים. מבצלאל נשכ משוה חיוור יותר, מפור, מגשש. השנה השתנה משוה בבצלאל - בתערוכת הגמר במחלקה לאמנות מציגים ארבעים בוגרים, והתערוכה שלהם מתלכדת לאמנות טובה, מגוננת, מקצועית ומעניינת. כאילו משוה התלכד. מה שבשנה שעברה נתפס כפיי וזה, נתפס כעת כניון; מה שהצביע על סוג של חולשה מצטייר עכשיו כבורנות. לציור נוכחות מצטרבת מרשימה - ציור מסוגים שונים, בררר כלל פיגורטיבי, שאינו ימצ בייע בהכרח על השפעות רומינגטיות של מורים מטימים. ההפתעה בתערוכה בבצ'ל היא לא עצם ההתמקדות בציור, אלא העבודה שלמרות הציור התערוכה רעננה ומסקרנת. במילים אחרות: האומנם ציור עדיין יכול להתאפיין בתרשנות ובהלימה לרוח הזמן?